

Barbara vertrok vier jaar geleden *‘Ik leef hier op nog elke dag mijn*

Meer dan twintig jaar koesterde Barbara (47) een grote droom: verhuizen naar een warm land. Ook omdat ze als fibromyalgiepatiënt de Nederlandse kou en nattigheid maar moeilijk kon verdragen. In 2016 was het dan eindelijk zover. Samen met haar man en haar drie kinderen liet ze alles achter, om op het tropische Curaçao een heel nieuw leven te beginnen. En daar heeft ze geen moment spijt van gekregen.

Tekst: Renée Brouwer - Foto's: privébezit

Vroeger zei ik het al: ooit ga ik emigreren naar een warm land. Daar had ik ook een goede reden voor. Op mijn twintigste kreeg ik namelijk opeens veel last van zware vermoeidheid en pijn in mijn hele lichaam. Het begon plotseling. Ik werkte net een maand in een kapsalon, toen ik op een dag pijn in mijn rechterarm kreeg. Zo raar, ik kon mijn arm niet meer bewegen. Wat ik ook deed, het leek wel alsof hij op slot zat. Vlak daarvoor had ik

ook al een ontsteking in mijn schouder gehad, maar zelf had ik de link nog niet gelegd. Pas toen mijn huisarts zei dat het weleens fibromyalgie kon zijn, viel alles bij mij op z'n plek. Fibromyalgie is een aandoening waarbij je chronische pijn in je spieren en bindweefsel hebt. Dit gaat vaak samen met stijfheid, vermoeidheid, slaapstoornissen en stemmingswisselingen. Het gekke is dat er meestal geen oorzaak voor gevonden kan

worden. Sommige artsen denken daarom dat het tussen je oren zit, maar mijn huisarts nam mij gelukkig wel direct serieus. Ze vermoedde dat de fibromyalgie via mijn schouderontsteking door de rest van mijn lichaam was verspreid. Een reumatoloog bevestigde dit later. Helaas was er volgens beide artsen niet veel aan te doen. Hun advies was om veel rust te houden en mijn energie goed te bewaken. Dat betekende dat ik moest stoppen met mijn werk als kapster. Erg jammer, maar ik begreep ook wel dat een staand beroep niet handig was met mijn klachten. Daarom richtte ik me op administratieve banen, waarbij ik de hele dag kon zitten. In de lente en de zomer was dat te doen, maar zodra de herfst zich aankondigde, kreeg ik direct weer veel last. Uitgeput zijn zonder dat je echt iets gedaan hebt - ik kan gewoon niet uitleggen hoe dat voelt. De kou en de nattigheid zorgden ervoor dat ik als een dweil met veel pijn door het leven



met haar gezin

Curaçao droom'

ging. Vandaar dat ik aan het begin van de herfst altijd zei: 'Later ga ik verhuizen naar een tropisch land.' Ik wist dat ik me daar veel beter zou voelen."

Plannen smeden

"En uiteindelijk kwam het ook zover, al ging daar wel veel tijd overheen. Ik was zo'n eenentwintig jaar en drie kinderen verder, toen ik samen met mijn man Arend de mogelijkheden om te emigreren bekeek. Arend had er toen nog niet echt serieus over nagedacht. Hij werkte al jaren als vrachtwagenchauffeur en vond het wel prima zo. Toch stond hij er wel voor open. Hij wist natuurlijk al wel dat ik het graag wilde. Zodra het herfst werd, had ik het immers nergens anders meer over. Op een gegeven moment ging er voor hem ook een knop om. Ergens in 2014 zei hij dat hij weleens verder wilde kijken dan Nederland. Daar waren we dan wel geboren, maar er waren vast nog mooiere plekken in de wereld waar je ook heerlijk kon wonen. Ik was zo blij toen hij dat zei. Wie weet zou mijn langgekoesterde wens eindelijk in vervulling gaan! Online bekeken we de opties. Dat deden we samen met de kinderen: Demi, Yannick en Milan, destijds zestien, veertien en tien.

'Elke herfst riep ik: ik verhuis naar een tropisch land! Ik wist zeker dat ik me daar beter zou voelen'

We betrokken hen bewust vanaf het begin bij ons grote avontuur. Verhuizen naar het buitenland doe je niet zomaar en al helemaal niet met drie schoolgaande kinderen. Voor hen was emigreren misschien nog ingrijpender dan voor ons, dus wilde ik ze zo goed mogelijk voorbereiden. Gelukkig waren ze meteen door het dolle heen. We waren er al snel over uit dat we naar een land wilden waar de temperatuur het hele jaar door tropisch was. En het was natuurlijk het makkelijkst als we daar ook gewoon Nederlands konden praten. Zo kwamen we al snel bij de Caraïbische eilanden uit. Nadat we alle informatie over

Bonaire, Aruba en Curaçao hadden doorgenomen, kozen we unaniem voor Curaçao. Dat was het grootste eiland van de drie en er waren daar ook, zo lasen we, de meeste mogelijkheden qua werk en school. Curaçao! Ik was er nog nooit geweest, maar de foto's die ik van het eiland zag, maakten me direct heel blij. Het zag er prachtig uit. Vrienden en familie reageerden niet heel verbaasd toen we ze op de hoogte brachten van onze plannen. Ik bracht het idee immers elk jaar wel weer een keer ter sprake."

Warm bad

"In juli 2014 gingen we tijdens onze vakantie op Curaçao op



'De pijn in mijn gewrichten die ik in Nederland altijd voelde, verdween als sneeuw voor de zon'

onderzoek uit. Hoewel we in Nederland al verschillende huisbezoeken met Curaçaose makelaars hadden gepland, wilden we graag eerst zelf ervaren hoe het voelde om daar te zijn. De temperatuur was heerlijk toen we aankwamen, maar in tegenstelling tot de kinderen waren Arend en ik niet direct verkocht. Wellicht ook omdat we een vakantiehuis hadden gehuurd in Banda Abou, een groot natuurgebied aan de westkant van het eiland. Doordat er al jaren bijna geen regen was gevallen, zag alles er verdord en droog uit. Is dit het nou, dacht ik een beetje teleurgesteld. Wat we toen nog niet wisten, was dat de oostkust, Banda Ariba, veel mooier, groener en beter onderhouden was. Toen we met onze huurauto dit gebied bezochten, voelde het zowel voor Arend als voor mij als thuiskomen. Alles was zo mooi en fijn daar. De zee, de huizen, de bewoners... Ik voelde me daar direct op mijn gemak. De tropische warmte was als een heerlijk, warm bad. Ik kon me lichamelijk veel meer ontspannen. In Nederland was het op dat moment ook zomer, maar de benauwde hitte daar was totaal niet te vergelijken met het aangename klimaat

op Curaçao. De vervelende pijn die ik normaal gesproken de hele dag voelde, verdween als sneeuw voor de zon. Ik zat gewoon veel beter in mijn vel. Ook de lokale bevolking had een positieve invloed op mijn humeur. In Nederland was ik het gewend om van hot naar her te rennen en vooral op mezelf te zijn. Op Curaçao was iedereen veel relaxter en vriendelijker. Er hing echt een heel fijne sfeer en we voelden ons heel erg welkom."

Droomhuis

"We bekeken verschillende huizen, maar er zat niet direct een woning tussen waar we ons meteen helemaal thuis voelden. Jammer, maar misschien ging het anders ook allemaal iets te snel, dacht ik nog. In Nederland koop je immers ook niet zomaar een huis. We moesten er gewoon de tijd voor nemen... Maar toen kwam ons droomhuis opeens toch voorbij. Een vrolijke, gele woning met twee verdiepingen, extra appartementen op de begane grond én plek voor een mooi zwembad. Dit was wat wij nodig hadden. Opeens zag ik het helemaal voor me. Er was genoeg plek voor ons alle vijf en de appartementen konden we verhuren aan studenten

of toeristen. Dat deden we in Nederland al met onze caravan, dus we wisten uit ervaring hoe lucratief dat kon zijn. Het was ideaal. Nog tijdens de vakantie sloten we een mondelinge overeenkomst: we kochten het huis onder voorbehoud van financiering. We waren zo enthousiast dat we dat wel aandurfden. Zes maanden later werd de koop vanuit Nederland officieel gemaakt. Het was heel bijzonder. Op papier waren we de trotse eigenaren van een nieuw huis! Ons oude huis in Nederland was al snel verkocht, maar voorlopig konden we nog niet naar Curaçao. Milan zat op dat moment namelijk in groep zes en we wilden hem eerst de basisschool laten afmaken. Daarom besloten we de emigratie uit te stellen tot 2016. Tot die tijd namen we onze intrek in een recreatiewoning. Een vrouw die we tijdens onze vakantie





hier hadden ontmoet, paste ondertussen op ons nieuwe huis op Curaçao. We wisten dat ze betrouwbaar was, dus hoefden we ons geen zorgen te maken. Natuurlijk gingen we in de zomervakantie van 2015 even terug. Het was

In de zomer van 2016 was het dan eindelijk zover. Milan was klaar met groep acht en we emigreerden naar Curaçao. Met alleen een paar koffers stapten we ons nieuwe huis binnen. De rest van onze spullen hadden we al in een

in ieder geval een beetje in te richten. Vervolgens stortten we ons op de verbouwing van de appartementen. Een aannemer die we via onze beheerster hadden leren kennen, had die klus op zich genomen en het was al bijna af. Echt fantastisch om te zien. Al mijn dromen kwamen uit. Ik zat heerlijk in mijn vel en had dankzij de warmte ook bijna geen last meer van de pijn en vermoeidheid die ik voorheen altijd had gevoeld. Het verbaasde me hoeveel ik opeens weer kon. Simpele klusjes als de ramen lappen waren in Nederland steeds te zwaar voor mij geweest. Maar nu deed ik ze met gemak. Het was voor mij een extra bevestiging dat we absoluut de juiste keuze hadden gemaakt. Op Curaçao moesten we gewoon zijn."

Corona

"Inmiddels wonen we alweer vier jaar op Curaçao en we vinden het nog steeds geweldig. Ook de kinderen

'Met alleen een paar koffers stapten we ons huis binnen. Ons nieuwe leven was begonnen!'

heerlijk om er weer te zijn, maar het voelde ook een beetje gek. Even woonden we in ons nieuwe huis, maar dan zonder onze spullen en zonder onze eigen meubels. Die moesten we allemaal nog kopen. Ik kon niet wachten tot we eindelijk echt zouden verhuizen.

container laten verschepen. Ik kon bijna niet geloven dat ons nieuwe leven nu eindelijk echt was begonnen. Hoewel het de eerste tijd vooral nog als vakantie voelde, waren we al snel gesetteld. Her en der kochten we wat meubels om ons huis



zijn helemaal happy. Milan heeft het super naar zijn zin op de middelbare school, Yannick werkt in de keuken van een restaurant en Demi heeft een leuke baan als dierenverzorgster. In het kleinschalige resort dat we hebben opgezet, hebben we al veel toeristen een leuke vakantie mogen bezorgen. De eerste drie jaar draaiden we heel goed, maar ook wij werden afgelopen voorjaar helaas getroffen door de coronacrisis. In maart ging het eiland in lockdown. Iedereen moest de hele dag binnenblijven. Je mocht alleen naar buiten als je een essentieel beroep had, boodschappen moest doen of naar de dokter moest. De grenzen werden gesloten en dat betekende ook geen toeristen meer. Plotseling viel onze hele omzet weg. Gelukkig konden we, net als veel andere ondernemers, aanspraak maken op een uitkering. Hierdoor wisten we het hoofd wel boven water te houden, maar stilzitten is niet echt aan ons besteed. We zijn graag creatief bezig. Toen de maatregelen half april een beetje versoepeld werden, zetten we onze marketing vol in op de Curaçaoënaars zelf.

Met scherpe aanbiedingen voor ons resort haalden we zo alsnog wat omzet binnen. Dankzij mijn dochters werk als dierenverzorgster kwamen we ook nog op een ander idee: een mobiele wasstraat voor honden. Dat liep zo verrassend goed, dat we ook daar nog een redelijk inkomen aan overhielden. Nu de grenzen

zullen komen en uiteindelijk sterkere bondgenoten zullen zijn. En met de juiste voorzorgsmaatregelen kun je zelfs in coronatijd een geweldige vakantie beleven hier. Curaçao is echt een prachtig eiland.

Natuurlijk mis ik mijn familie wel. Voor hen is het ook lastig dat we geëmigreerd zijn. De familie is zo niet compleet op bijvoorbeeld verjaardagen. Aan de andere kant genieten ze ook volop als ze hier op vakantie komen en in ons

‘Natuurlijk mis ik mijn familie. Maar als ze hier met vakantie zijn, genieten we enorm’

weer helemaal open zijn, hopen we dat de toeristen alsnog onze kant op zullen gaan komen.”

Vertrouwen

“Het zijn roerige tijden en zowel Curaçao als Nederland heeft een economische klap gekregen door alle coronamaatregelen. Het is lastig en we moeten samen de pijn dragen, maar ik heb er het volste vertrouwen in dat we er samen doorheen

resort kunnen verblijven. Dat is natuurlijk ook best bijzonder, voor iedereen.

Het is inmiddels alweer twee jaar geleden dat we in Nederland waren. Eigenlijk zouden we afgelopen april naar Nederland gaan, maar dat ging door de coronacrisis niet door. Dat was echt wel even slikken. Nu gaan we hopelijk in oktober. Toch zou ik nooit meer in Nederland willen wonen. Ik leef hier op Curaçao nog elke dag mijn droom!” ■